

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Ing. P. P.**
bytem U S. 379, V. B.
zastoupen Mgr. Petrem Břečkou, advokátem
sídlem Chlumova 1436/3, Jihlava

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2016, č.j. 56142-2/2016-900000-304.1,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2016, č.j. 56142-2/2016-900000-304.1, kterým zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 24.8.2016, č.j. 10543-9/2016-630000032.3, kterým byla žalobci uložena pořádková pokuta ve výši 20 000 Kč podle § 247 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), za závažné ztěžování nebo maření správy daní v průběhu řízení spočívající v tom, že žalobce bez dostatečné omluvy nevyhověl ve lhůtě stanovené výzvou ze dne 16.2.2016, č.j. 10543/2016-630000-32.2, procesní povinnosti nepeněžitě povahy, neboť dne 31.3.2016 v 9:30 hod. neposkytl celnímu úřadu součinnost k provedení místního šetření.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce předně namítá, že mu žalovaný uložil pořádkovou pokutu v rozporu s § 247 odst. 2 daňového řádu, protože žalobce celnímu úřadu svoji nepřítomnost při úkonech místního šetření dne 31.3.2016 řádně omluvil.
3. Dále žalobce uvádí, že pořádkovou pokutu podle § 247 odst. 2 daňového řádu může správce daně uložit pouze tehdy, pokud je naplněna subjektivní stránka sankční odpovědnosti – zavinění odpovědné fyzické osoby. V daném případě se žalobce nemohl zúčastnit plánovaného místního šetření, protože mu v tom bránila jeho pracovní neschopnost. V takovém jednání žalobce nelze spatřovat jakékoliv jeho zavinění.
4. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby zdejší soud rozhodnutí celního úřadu zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Žalobce se žalobním petitem výslovně domáhá zrušení toliko rozhodnutí Celního úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 24.8.2016, č.j. 10543-9/2016-630000032.3, tedy rozhodnutí prvostupňového. Z obsahu žaloby však vyplývá, že žalobními námitkami brojí proti rozhodnutí orgánů obou stupňů. Soud tak napadené rozhodnutí společně s rozhodnutím prvostupňovým přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná. Rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
8. Žalobce k řádné omluvě své nepřítomnosti při úkonech místního šetření v žalobě uvádí, že dne 31.3.2016 onemocněl a nemohl tak celnímu úřadu poskytnout součinnost, ke které byl vyzván. O tom žalobce celní úřad vyrozuměl doporučeným dopisem odeslaným v den

konání místního šetření. Žalobce tak nesouhlasí se závěrem žalovaného, že součinnost neposkytl bez omluvy.

9. Ze správního spisu vyplývá, že celní úřad výzvou ze dne 16.2.2016, č.j. 10543/2016-630000-32.2, vyzval žalobce k poskytnutí součinnosti, konkrétně aby dne 31.3.2016 v 9:30 hod. na adrese na V. 502, V. B., umožnil vstup úředních osob do objektu, umožnil realizaci místního šetření a provedení dalších úkonů, jejichž potřeba vyplyne z místního šetření. Současně byl žalobce poučen, jak má postupovat, pokud nemůže výzvě vyhovět, a byl také informován o možnosti uložení pořádkové pokuty. Výzva byla žalobci doručena dne 20.2.2016. Dne 31.3.2016 žalobce součinnost bez předchozí omluvy neposkytl. Až následně v písemném sdělení doručeném celnímu úřadu dne 4.4.2016 neposkytnutí součinnosti odůvodnil tak, že „*[v] současné době jsem v pracovní neschopnosti; rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti C 3589995. Nemoc je událost vis maior, není možno poskytnout v určeném termínu požadovanou součinnost a zákonné možnosti „zvolit si zmocněnce“ nevyužiji. Rovněž nemohu stanovit náhradní termín, předem nevím, kdy budu zdrav*“. Celní úřad poté výzvou ze dne 8.4.2016, č.j. 10543-5/2016-630000-32.3, žalobce vyzval k doložení rozhodnutí o pracovní neschopnosti. V reakci na tuto výzvu žalobce dne 5.5.2016 doložil díl III. rozhodnutí o pracovní neschopnosti. Dne 5.5.2016 celní úřad výzvou č.j. 10543-7/2016-630000-32.3 žalobce vyzval k doložení rozhodnutí o ukončení pracovní neschopnosti, ke sdělení, že žalobce již není pracovně neschopen nebo k předložení aktuálního rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Na výzvu reagoval žalobce sdělením ze dne 1.6.2016, že ke dni obdržení výzvy nebyl práce neschopen, avšak k datu odeslání sdělení je znovu práce neschopen „*v přímém důsledku těžkého stresu z opakované protizákonné činnosti celního úřadu*“ a neví, kdy bude zdrav. Rozhodnutí o pracovní neschopnosti nepřiložil.
10. Podle § 247 odst. 2 daňového řádu může správce daně uložit pořádkovou pokutu do 500 000 Kč tomu, kdo závažně ztěžuje nebo maří správu daní tím, že bez dostatečné omluvy nevyhoví ve stanovené lhůtě výzvě ke splnění procesní povinnosti nepeněžitě povahy, která mu byla stanovena zákonem nebo správcem daně, nestanoví-li zákon jiný důsledek.
11. V posuzované věci byla žalobcem tvrzeným důvodem, pro který neposkytl celnímu úřadu součinnost při místním šetření a úkonech souvisejících, jeho nemoc. Ač lze žalobci přisvědčit, že nemoc může být důvodem, pro který správce daně neposkytnutí součinnosti omluví, ne každé onemocnění odůvodňující dočasnou pracovní neschopnost je automaticky dostatečným důvodem pro nesplnění procesní povinnosti ve smyslu § 247 odst. 2 daňového řádu. Je přitom vždy na tom, komu nemoc brání ve splnění procesních povinností, aby existenci nemoci tvrdil a řádně doložil způsobem, z něhož bude zřejmé, že povaha, příp. akutnost nemoci a nutný léčebný režim splnění uložených povinností neumožňují. Žalobce však na výzvu celního úřadu doložil pouze díl III. rozhodnutí o pracovní neschopnosti, ve kterém jsou uvedeny toliko identifikační údaje nemocného a zaměstnavatele, druh profese, datum začátku pracovní neschopnosti, razítko poskytovatele zdravotních služeb, jméno a podpis ošetřujícího lékaře. Z dokladu však není zřejmé, jaká nemoc je důvodem pro pracovní neschopnost žalobce, resp. nesplnění jeho procesních povinností. Takový doklad sám o sobě neprokazuje relevantní skutečnosti pro posouzení omluvy, tedy zda žalobci onemocnění objektivně bránilo poskytnout celnímu úřadu potřebnou součinnost při místním šetření a souvisejících úkonech (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2015, č.j. 10 As 251/2014-53). Žalobcem doložený

díl III. rozhodnutí o pracovní neschopnosti je nadto v zásadě nečitelný, přičemž žalobce ani v reakci na následné výzvy celního úřadu nedoložil nic, co by nesplnění jeho povinností ve smyslu § 247 odst. 2 daňového řádu mohlo omluvit. Omluvu žalobce proto nelze považovat za dostatečnou.

12. Dále podle žalobce nelze v jeho jednání spatřovat naplnění subjektivní stránky sankční odpovědnosti, tedy zavinění, protože žádnou povinnost stanovenou mu celním úřadem neporušil. K naplnění subjektivní stránky sankční odpovědnosti je třeba, aby žalobce závažně ztěžoval či mařil správu daní. Celní úřad ani žalovaný se podle žalobce posouzením naplnění subjektivní stránky sankční odpovědnosti ani posouzením míry závažnosti ztížení či maření správy daní vůbec nezabývali.
13. Ani s těmito žalobními námitkami zdejší soud nesouhlasí. Subjektivní stránka pořádkového deliktu byla žalobcem naplněna tím, že úmyslně neposkytl celnímu úřadu potřebnou součinnost při místním šetření, čímž závažně ztížil nebo zmařil správu daní, aniž by toto své jednání dostatečně omluvil. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že „*k naplnění subjektivní stránky došlo úmyslnou formou. Odvolatel věděl, že se bude konat místní šetření a neposkytnutím součinnosti jeho realizaci zmařil*“.
14. Pokud jde o intenzitu ztěžování či maření správy daní, pak ta byla v posuzované věci jednáním žalobce taktéž naplněna, neboť při místním šetření, k jehož součinnosti byl celním úřadem vyzván, měly být získány informace, zda se na uvedené adrese nacházejí vybrané výrobky či nikoliv. Toto zjištění z místního šetření bylo přitom významné pro možné zahájení řízení vedoucí k vyměření daně. Jednalo se tedy pro celní úřad, resp. pro daňové řízení o klíčové skutečnosti. Uvedené vyplývá i z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 4) a nelze tak dát žalobci zapravdu ani v tom, že se žalovaný těmito skutečnostmi nezabýval, resp. že z napadeného rozhodnutí neplynou.
15. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost či měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

16. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. prosince 2018

David Raus v.r.
předseda senátu